

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Faisala Husseinho v právní věci žalobkyně: **MANE STAVEBNÍ s.r.o.**, se sídlem Okružní 2615, České Budějovice, zast. Mgr. Tomášem Dvořákem, advokátem se sídlem Radniční 133/1, České Budějovice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2016, čj. 34321/16/5200-11435-711918, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 7. 2022, čj. 51 Af 5/2020-161,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 7. 2022, čj. 51 Af 5/2020-161, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval z úřední povinnosti pochybením Krajského soudu v Českých Budějovicích při opravě v záhlaví označeného rozsudku.

[2] Finanční úřad pro Jihočeský kraj (dále „správce daně“) rozhodnutím ze dne 2. 4. 2015, čj. 858919/15/2201-51523-305799, doměřil žalobkyni (dále „stěžovatelka“) daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009 ve výši 1 988 800 Kč a uložil jí povinnost uhradit penále ve výši 397 760 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobu, který ji rozsudkem ze dne 21. 12. 2017, čj. 51 Af 23/2016- 80, zamítl.

Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti stěžovatelky pro nepřezkoumatelnost zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2020, čj. 8 Afs 14/2018-81, a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud se totiž nevypořádal s žalobní námitkou daňové uznatelnosti části tvrzených výdajů.

[4] Krajský soud v dalším řízení shledal žalobu nedůvodnou a v záhlaví uvedeným rozsudkem ji zamítl.

[5] Nejvyšší správní soud s ohledem na pochybení krajského soudu při opravě rozsudku nerekapituloval pro nadbytečnost jeho věcné závěry.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatelka namítá, že zákonnou podmínkou uznatelnosti daňového výdaje není prokázání toho, že plnění poskytl ten dodavatel, který je uveden na daňovém dokladu. Krajský soud neodůvodnil, proč je nezbytné prokázat totožnost deklarovaného dodavatele. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Předmětem sporu je daňová uznatelnost výdaje, nikoliv nárok na odpočet DPH. Okolnosti, kterými daňové orgány zpochybnily provedení stavebních prací deklarovaným dodavatelem, nelze považovat za důvodné pochybnosti, které by zpochybnily skutkový děj předestřený stěžovatelkou. Náklady minimálně nutné je třeba zohlednit i tehdy, je-li daň stanovena dokazováním.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jedinou přípustnou námitkou je námitka týkající se daňové uznatelnosti esenciálních výdajů. Stěžovatelka neprokázala provedení stavebních prací uvedeným dodavatelem co do rozsahu, hodnoty a způsobu. Krajský soud se otázkou esenciálních výdajů přezkoumatelně zabýval. Závěrem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že je důvodná, byť z jiného důvodu, než namítá stěžovatelka.

III.1 Přípustnost kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud se nejdříve musel zabývat přípustností podané kasační stížnosti, jelikož jde v pořadí již o druhou podanou kasační stížnost v dané věci (viz bod [3] tohoto rozsudku). Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem soudu.

[10] Právým smyslem výše uvedeného ustanovení je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud musel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil. Ostatně i soud je svým předchozím vysloveným právním názorem vázán, jestliže rozhoduje za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. K výkladu uvedeného ustanovení se vyslovil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 22. 3. 2011, čj. 1

pokračování

As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, *Ateliér pro životní prostředí*, ve kterém uvedl, že „[z]e zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytyká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. [...] Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným.“

[11] Rozsudek krajského soudu ze dne 21. 12. 2017 byl ke kasační stížnosti stěžovatelky zrušen rozsudkem *MANE STAVEBNÍ I* z toho důvodu, že se krajský soud nezabýval žalobní námitkou daňové uznatelnosti části tvrzených výdajů. Proti posouzení této otázky krajským soudem stěžovatelka brojí v nyní podané kasační stížnosti. Ta je proto jako celek přípustná, neboť touto otázkou se Nejvyšší správní soud dosud věcně nezabýval. Jde-li o přípustnost dílčích kasačních námitek, tu Nejvyšší správní soud v tuto chvíli s ohledem na níže rozvedené pochybení krajského soudu nehodnotil.

III.2 Pochybení krajského soudu při opravě rozsudku

[12] Nejvyšší správní soud je vázán uplatněnými důvody kasační stížnosti. To neplatí, bylo-li řízení před krajským soudem zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Tak tomu je v případě, nedodrželi-li krajský soud zákonem stanovený postup a podmínky pro opravu rozsudku podle § 54 odst. 4 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2004, čj. 5 Ads 59/2003-242).

[13] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že dne 29. 7. 2022 krajský soud vyhlásil napadený rozsudek vyvěšením zkráceného písemného znění rozsudku na úřední desce soudu. Ve výroku zkráceného písemného znění rozsudku je uvedeno „v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 5. 8. 2016, čj. 34321/16/5200-11435-711918“. Následně krajský soud vyhotovil písemné znění rozsudku, v jehož výroku bylo uvedeno „v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10. 10. 2016, č. j. 43430/16/5300-22443-711377“. Stejnopis rozsudku byl stěžovateli doručen dne 29. 8. 2022. Od doručení tohoto stejnopisu stěžovatelka odvozovala lhůtu k podání kasační stížnosti. Blanketní kasační stížnost zaslala Nejvyššímu správnímu soudu dne 9. 9. 2022. První strana originálu napadeného rozsudku na č. l. 161 spisu krajského soudu s doložkou právní moci ke dni 29. 8. 2022 však je ručně přeškrtnuta s poznámkou „vadná verze, viz č. l. 184 a 185“. Na č. l. 184 spisu krajského soudu se nachází přípis účastníkům řízení ze dne 14. 9. 2022, ve kterém krajský soud účastníky informuje o tom, že „došlo při vyhotovení originálu rozsudku k administrativnímu pochybení, kdy byl oproti vyhlášenému znění rozsudku rozeslán vadný koncept rozsudku [...]. Z tohoto důvodu Vám zasíláme správné znění rozsudku č. j. 51 Af 5/2020-161 ze dne 29. 7. 2022. Od doručení správného znění rozsudku Vám plyne [...] lhůta 2 týdny pro podání kasační stížnosti k NSS.“ Na č. l. 185 spisu krajského soudu pak je první strana originálu rozsudku s čj. 51 Af 5/2020-161 a s doložkou právní moci ke dni 20. 9. 2022. Ve výroku je uvedeno „v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 5. 8. 2016, čj. 34321/16/5200-11435-711918“.

[14] Nejvyšší správní soud dále ze spisu krajského soudu zjistil, že se písemná vyhotovení rozsudku liší i co do obsahu odůvodnění. Z originálu rozsudku, jenž je založen na č. l. 161 a násl. spisu krajského soudu, vyplývá, že se krajský soud z části věnoval nároku stěžovatelky na odpočet DPH za zdaňovací období prosinec 2009, namísto daně z příjmů právnických osob. Z části však krajský soud v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku *MANE STAVEBNÍ I* posoudil žalobní námitku stran uznatelnosti výdajů, tedy námitku týkající se daně z příjmů právnických osob. V originále rozsudku, jenž je založen na č. l. 185 a násl. spisu krajského soudu, již je tento rozpor odstraněn a v jeho odůvodnění se krajský soud věnuje pouze dani z příjmů právnických osob.

[15] Nejvyššímu správnímu soudu je současně z úřední činnosti známo, že rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2016, čj. 43430/16/5300-22443-711377, se týkalo nároku stěžovatelky na odpočet DPH ve zdaňovacím období prosinec 2009. Žalobu proti tomuto rozhodnutí přezkoumával rovněž krajský soud (viz rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2022, čj. 8 Afs 13/2018-104, *MANE STAVEBNÍ II*).

[16] Z výše uvedeného tak vyplývá, že krajský soud zjevně vlivem administrativního pochybení vyhotovil v nyní projednávané věci originál rozsudku, který se výrokem a z části i odůvodněním týkal rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2016, čj. 43430/16/5300-22443-711377, a nároku na odpočet DPH, a to namísto rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2016, čj. 34321/16/5200-11435-711918, a daně z příjmů právnických osob. Toto pochybení se krajský soud snažil napravit tím, že ve spise škrtnul originál napadeného rozsudku, vyhotovil nový originál ve správném znění a následně jeho stejnopis zaslal účastníkům řízení. Tímto postupem však krajský soud zatížil řízení o žalobě vadami, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a to z níže uvedených důvodů.

[17] Podle § 54 odst. 2 věty první s. ř. s. platí, že *rozsudek musí být písemně vyhotoven, musí obsahovat označení soudu, jména všech soudců, kteří ve věci rozhodli, označení účastníků, jejich zástupců, projednávané věci, výrok, odůvodnění, poučení o opravném prostředku a den a místo vyhlášení.*

[18] Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. dále platí, že *předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.*

[19] Ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. umožňuje soudu (respektive předsedovi senátu), aby opravil početní a písařské chyby a jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, je nutné vydat opravné usnesení. Ústavní soud k tomu v nálezu ze dne 22. 4. 2014, sp. zn. II. ÚS 2678/13, uvedl, že „[p]ostup podle citovaného ustanovení soudního řádu správního slouží výhradně k opravě zjevných chyb majících spíše „technický charakter“ (různých překlepů, zkomolenin, přepisů, chyb v počítání, nečitelnosti textu apod.). I když je „zjevná nesprávnost“ relativně neurčitým ustanovením, jehož naplnění je vždy dovozovat z kontextu skutkových a právních okolností (vztahující se k opravovanému rozsudku a celé věci), je třeba otázku „zjevnosti“ nesprávnosti hodnotit vždy z pohledu účastníka soudního řízení, jemuž je

pokračování

rozhodnutí adresováno, nikoliv soudu [srov. náleží sp. zn. II. ÚS 1456/11 ze dne 10. 4. 2012 (N 75/65 SbNU 51)].“

[20] O chybu v psaní či jinou zjevnou nesprávnost nejde, měla-li by oprava výroku rozhodnutí spočívat v jeho nahrazení výrokiem odlišného znění (rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2007, čj. 4 Ans 3/2006-123, č. 1177/2007 Sb. NSS), nebo jestliže by měly být opravovány celé pasáže odůvodnění rozsudku, které nekorespondují výroku (viz výše citovaný náleží sp. zn. II. ÚS 2678/13 a rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 84/2004-87, č. 836/2006 Sb. NSS). Takto závažná pochybení, byť k nim mohlo skutečně dojít nedopatřením (technického charakteru), nejsou ze strany účastníků vnímána jako zjevné chyby. Jejich náprava postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. by nenaplňovala požadavky kladené na transparentnost a předvídatelnost soudního řízení a požadavek na řádné, přesvědčivé a přezkoumatelné odůvodnění rozsudku (srov. § 54 Rozsudek. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019). Uvede-li však soud v záhlaví svého rozhodnutí namísto rozhodnutí žalovaného (odvolacího správního orgánu) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž z obsahu rozhodnutí soudu nepochybně vyplývá, že přezkoumávaným rozhodnutím je rozhodnutí žalovaného, jedná se o zjevnou nesprávnost, kterou soud opraví postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2008, čj. 4 Ads 125/2008-174).

[21] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 9. 6. 2022, čj. 2 As 347/2019-81, č. 4368/2022 Sb. NSS, uvedl, že „[o]značení soudu, rozhodujících soudců, účastníků řízení a jejich zástupců, osob zúčastněných na řízení (byť ty nejsou ve výčtu uvedeném v § 54 odst. 2 s. ř. s. výslovně zmíněny) a věci, o níž soud rozhodl, je souhrnně označováno jako záhlaví rozsudku. Výrok pak zahrnuje konkrétní řešení předmětu soudního řízení, tedy rozhodnutí ve věci samé a zpravidla rovněž rozhodnutí o nákladech řízení. Jedná se o nejdůležitější část rozsudku. Pouze výrok je schopen nabýt právní moci a je vykonatelný. Musí proto být jednoznačný a určitý tak, aby bylo zřejmé, jak bylo soudem rozhodnuto o předmětu řízení vymezeném v návrhu na jeho zahájení. Předmět řízení je pak stručně shrnut „věcí“ uvedenou v záhlaví. Výrok rozsudku je třeba vykládat v kontextu celého rozsudku, a to zejména s ohledem na jeho záhlaví. Jsou-li v záhlaví soudního rozhodnutí jednoznačně identifikováni účastníci řízení a rovněž předmět soudního řízení správního (nejčastěji jako žaloba proti konkrétně vymezenému správnímu rozhodnutí), nepůsobuje obecné znění výroku „Žaloba se zamítá.“ nebo „Žaloba se odmítá.“ jeho nepřezkoumatelnost, neboť je zřejmé, o čem bylo rozhodnuto. V tomto směru judikatura NSS setrvale dospívá k závěru, že výrok rozsudku tvoří faktickou jednotu s jeho záhlavím (rozsudky NSS ze dne 10. 2. 2005, čj. 2 As 38/2004 - 55, č. 1070/2007 Sb. NSS; ze dne 11. 7. 2012, čj. 2 Ans 12/2011 - 134; ze dne 29. 3. 2022, čj. 4 As 246/2021 - 44, body 6 a 7).“ (body 29 a 30 citovaného usnesení). Týká-li se proto oprava předmětu řízení vymezeného v záhlaví rozsudku, je třeba v souladu s § 54 odst. 4 s. ř. s. vydat opravné usnesení.

[22] Krajský soud tak předně pochybil tím, že opravil předmět řízení uvedený v záhlaví rozsudku z „v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10. 10. 2016, č. j. 43430/16/5300-22443-711377“ na „v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 5. 8. 2016, čj. 34321/16/5200-11435-711918“, aniž by o této opravě vydal opravné usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s. Ve škrtnutí původního originálu rozsudku v soudním spise a v následném zaslání nové, správné verze rozsudku účastníkům řízení nelze spatřovat vydání opravného usnesení. Krajský soud totiž

o této opravě formálně nerozhodl, jak vyžaduje § 54 odst. 4 s. ř. s. Tím byla účastníkům řízení upřena možnost se proti opravnému usnesení bránit kasační stížností (srov. rozsudek sp. zn. 4 Ans 3/2006 k přípustnosti kasační stížnosti proti opravnému usnesení).

[23] Nadto by ani tento postup nebyl možný, neboť by se nejednalo o opravu zjevné nesprávnosti. Z obsahu rozsudku totiž jednoznačně nevyplývalo, že přezkoumávaným rozhodnutím má být právě rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2016, čj. 34321/16/5200-11435-711918. Naopak krajský soud v bodě 1 napadeného rozsudku uvedl, že „[ž]alobce podal dne 22. 11. 2016 ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2016, č.j. 43430/16/5300-22443-711377 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k jeho odvolání potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště České Budějovice ze dne 16. 2. 2015, č.j. 432263/15/2201-51523-305799. Tímto dodatečným platebním výměrem byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce prosince roku 2009 ve výši 1.889.384 Kč a stanovena zákonná povinnost uhradit penále ve výši 377.876 Kč. Na základě kontrolního zjištění obsaženého ve zprávě o daňové kontrole správce daně neuznal žalobci nárok na odpočet daně z přijatých plnění od společnosti STAVEBNÍ CZ v celkové částce 1.889.394 Kč. Správce daně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně na vstupu podle ust. § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“).“ DPH se týkala i rekapitulace obsahu správního spisu a část odůvodnění krajského soudu. Z odůvodnění napadeného rozsudku proto nešlo z pohledu účastníka řízení bez dalšího dovodit, že předmětem řízení měla být žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2016, čj. 34321/16/5200-11435-711918. To navíc za situace, kdy stěžovatelka vedla u krajského soudu souběžné řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2016, čj. 43430/16/5300-22443-711377. Krajský soud proto v nyní projednávané věci nemohl opravit vymezení předmětu řízení v záhlaví rozsudku ani postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s.

[24] Jde-li o odůvodnění napadeného rozsudku, krajský soud opravil celé pasáže odůvodnění tak, aby se rozsudek týkal pouze daně z příjmů právnických osob, a nikoliv nároku na odpočet DPH. Změnil tak zásadně odůvodnění napadeného rozsudku, aby odpovídalo předmětu řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2016, čj. 34321/16/5200-11435-711918. Nejde proto o zjevnou nesprávnost, kterou by bylo možné opravit postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. O tom, že ze strany účastníků řízení nemohlo jít o zjevnou chybu, svědčí to, že stěžovatelka v kasační stížnosti sporuje závěry týkající se DPH, přestože předmětem řízení bylo doměření daně z příjmů právnických osob. Nebyla si proto vědoma toho, že krajský soud nezamýšlel uvést v napadeném rozsudku úvahy týkající se DPH, a že by proto mělo jít o zjevnou nesprávnost. Krajský soud tak zatížil napadené řízení vadou, jestliže opravil celé pasáže odůvodnění napadeného rozsudku.

[25] Nejvyšší správní soud nadto nesouhlasí s postupem, jakým krajský soud opravu rozsudku provedl. Škrtnutím prvního listu originálu rozsudku na č. l. 161 soudního spisu se krajský soud snažil odstranit chybnou verzi rozsudku. Soudní řád správní však neumožňuje, aby soud autoremedurně zrušil vlastní rozsudek (navíc neformálním způsobem pouhým škrtnutím!), který byl vyhotoven v nesprávném znění, a aby následně vydal rozsudek nový. Zjevné nesprávnosti podle § 54 odst. 4 s. ř. s. je třeba opravit přímo v originálu rozsudku. Týká-li se oprava výroku, je třeba vydat opravné usnesení. Není-li však možné opravit výrok nebo odůvodnění rozsudku postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s.

pokračování

nebo není-li případně možné vydat doplňující rozsudek podle § 166 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, nebo opravit odůvodnění rozsudku k návrhu některého z účastníků řízení podle § 165 téhož zákona (přiměřené použití podle § 64 s. ř. s.), nezbývá krajskému soudu než vyčkat na zrušení rozsudku Nejvyšším správním soudem ke kasační stížnosti některého z účastníků řízení. Takto měl postupovat krajský soud v nyní projednávané věci, neboť byl dán důvod pro zrušení jeho rozsudku, a to pro nesrozumitelnost.

[26] Krajský soud tak pochybil, jestliže se snažil výše uvedené vady napadeného rozsudku opravit, nadto zákonem nepředvídaným způsobem v rozporu s § 54 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že krajský soud zatížil řízení o žalobě vadami, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Bude na krajském soudu, aby v dalším řízení vyhotovil rozsudek ve správném znění a zaslal jej účastníkům řízení. Ti budou mít možnost proti novému znění rozsudku brojit kasační stížností. Nejvyšší správní soud se proto v tuto chvíli nemohl věcně zabývat uplatněnými kasačními námitkami.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud z výše uvedeného důvodu dospěl k závěru, že krajský soud zatížil řízení o žalobě vadami, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Zrušil proto napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právními závěry uvedenými v tomto rozsudku.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. prosince 2022

Petr Mikeš
předseda senátu